

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: J. T., narozený „X“,
t. č. ve výkonu trestu ve věznici Praha – Pankrác, sídlem Soudní 988/1,
140 57 Praha 4,

proti
žalované: Vězeňská služba České republiky, Věznice Nové Sedlo,
sídlím Hlavní 2, 438 01 Žatec,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2015, č. j. VS 29/3/2015-19/OVT-300,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2015, č. j. VS 29/3/2015-19/OVT-300, jímž byla jako nedůvodná zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2015, č. j. VS 29/3/2015-19/OVT-300, kterým byla žalobci podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu“), zabrána věc – radiopřijímač Grundig Muzic 50, typ RP 52, plášť přístroje v barevné kombinaci červená – černá (dále jen „předmětný radiopřijímač“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 11. 8. 2015 sepsal podrobnou stížnost veřejné ochránkyni práv a také do Věznice Pardubice a na generální ředitelství. Upozornil na chyby a porušování zákona ve Věznici Pardubice, kde se mu dostalo „lekce“ v tom, jak se nemá „plést“ do věcí, po kterých mu nic není. Po jeho stížnosti mu byl zabaven předmětný radiopřijímač. Žalobce konstatoval, že se odvolal, nicméně vše bylo v – podle něj nesmyslném – odůvodnění zamítnuto jako nedůvodné. Namítal, že nesouhlasí s řízením, vyšetřováním, ani s učiněnými závěry, že „*udělali chybu, ale vlastně ji napravují tím, že [mu] rádio zabavili a dali propadnout státu*“. Žalobce požádal o nastolení spravedlnosti.
3. K žalobě byla připojena písemnost ze dne 20. 6. 2015 nazvaná „*Poděkování a doplnění stížnosti*“, kterou žalobce adresoval veřejné ochránkyni práv, ve které vysvětlil, že přišel o rádio značky Philips a byl donucen zakoupit si nové – radiopřijímač Grundig za 700 Kč. K tomu odkázal na přiloženou účtenku ze dne 15. 1. 2015. Konstatoval, že si nechal od své matky poslat 2 000 Kč, aby si tento radiopřijímač mohl koupit. Měl jej v užívání od 15. 1. 2015 do 19. 2. 2015, kdy jej převezli do Věznice Nové Sedlo. Zdůraznil, že mu předmětný radiopřijímač byl prodán ve Věznici Pardubice a schválen jejím vedením, ačkoli je to údajně proti vnitřnímu řádu věznice. Dodal, že těchto radiopřijímačů prodal kantýnský ve Věznici Pardubice minimálně pět a všichni odsouzení je užívají protizákonně.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsala, že žalobce, který byl dne 19. 2. 2015 přemístěn z Věznice Pardubice do Věznice Nové Sedlo, měl mimo jiné v držení radiopřijímač Grundig. Žalovaná konstatovala, že tento přístroj nebyl žalobci vydán do užívání, a to vzhledem k jeho technickým parametrům, které jsou v rozporu s povolenými parametry podle vnitřního řádu věznice i s čl. 26 přílohy č. 2 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 4/2011, kterým se stanoví zásady pro zpracování a vydání vnitřního řádu věznice pro obviněné a vnitřního řádu věznice pro odsouzené (dále jen „nařízení č. 4/2011“). Rozpor spočíval v možnosti příjmu frekvencí v pásmech krátkých vln (SW) v rozsahu 5,8 až 18,5 MHz, přičemž čl. 25 odst. 2 vnitřního řádu Věznice Nové Sedlo stanoví, že ve věznici může odsouzený používat pouze rozhlasové přijímače, které umožňují příjem v následujících rozhlasových pásmech: velmi krátké vlny VKV II (FM) 87,5 až 108 MHz a VKV I (FM) 66 až 73 MHz. Na základě uvedeného byl žalobci předmětný radiopřijímač odebrán a uložen mezi jeho osobní věci do úschovy věznice. Následně bylo zjištěno, že tento přístroj byl užíván neoprávněně, neboť žalobce nemohl být jeho legálním vlastníkem. Ze šetření vyplynulo, že žalobce v době údajného nákupu (15. 1. 2015) měl na svém kontě spravovaném vězeňskou službou 20 Kč a nebyly mu zaslány žádné prostředky, ačkoli tvrdil, že mu byly zaslány 2 000 Kč. Dne 15. 1. 2015

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

byl podle žalované ve vězeňské prodejně Věznice Pardubice realizován nákup pouze odsouzeným P. N., nikoli žalobcem. Stejně tak vězeňská služba nedala souhlas s darováním, případně s jinou možností nabytí vlastnictví k radiopřijímači ve smyslu § 28 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu. Žalovaná konstatovala, že na základě výše uvedeného a vzhledem k tomu, že radiopřijímač by mohl být prohlášen za věc propadlou nebo zabranou, bylo rozhodnuto o odnětí věci. Podle žalované bylo rozhodnutí o zabránění věci ze dne 11. 12. 2015 řádně odůvodněno a žalobcova stížnost byla řádně posouzena. Žalovaná se ohradila proti tvrzení žalobce o chybě, kterou napravili zabavením rádia, a trvala na tom, že všechna její rozhodnutí byla vydána na základě prokázaných skutečností a v souladu s právními předpisy.

Replika žalobce k vyjádření žalované

5. Žalobce v replice ze dne 29. 4. 2016 uvedl, že ve vyjádření žalované našel spousty lží a fabulací užitých za účelem získání výhod a převahy nad žalobcem. Označil se za poškozeného a vyjádřil vůli dokázat svou pravdu. Upozornil na stížnost podanou veřejné ochránkyni práv a předložený originál účtenky z vězeňské kantýny v Pardubicích o provedeném nákupu radiopřijímače. Podotkl, že tento lístek neukradl, nikdo mu jej nepůjčil, ani neprodal, a žalobce tímto v žádném případě neporušil vězeňský řád. Žalobce přiznal, že mu matka neposlala jím popisované 2 000 Kč, a popsal, že doopravdy to bylo tak, že mu radiopřijímač koupil ze svého účtu odsouzený P. N., kterého žalobce zároveň navrhl jako svědka s tím, že potvrdí, že žalobci radiopřijímač daroval. P. N. již byl propuštěn z výkonu trestu, a proto jej podle žalobce žalovaná nemůže ovlivňovat či zastrášovat jako žalobce, který neuposlechl doporučení, aby upustil od žaloby, a byl proto odeslán do nejhorší věznice v České republice, a to do Bělušic. Žalobce dále uvedl, že doklad o koupi radiopřijímače obdržel vychovatel Bc. M., který mu na základě darování věci ve smyslu § 28 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu standardní a legální formou přepsal radiopřijímač do jeho osobní karty, nechal jej zkontrolovat a opatřit kontrolním štítkem. Žalobce navrhl tohoto vychovatele jako svědka a doplnil, že jeho chybou a leností přišel o rádio bez náhrady. Zdůraznil, že radiopřijímač obdržel po jeho zakoupení P. N. dne 15. 1. 2015, který vyvrátí lživá slova vychovatele Bc. M., že radiopřijímač nebyl žalobci darován. Podle žalobce to byl Bc. M., kdo vyzvedl radiopřijímač ve vězeňské kantýně, neboť kantýnský je nesmí předat přímo odsouzenému (musí předcházet kontrola a zápis do osobní karty). Žalobce konstatoval, že to Bc. M. učinil, neboť měl jasný důkaz o darování.
6. Podle žalobce by soud měl vše nezávisle prošetřit, vyslechnout svědky, učinit zákonný závěr a vynést rozsudek, kterým nepotvrdí napadené rozhodnutí. Toto rozhodnutí je podle žalobce o tom, že vychovatel udělal chyby, které se „zametou pod koberec“ tím, že se odsouzenému zabaví nepovolená věc, kterou koupil ve vězeňské kantýně. Žalobce vysvětlil, že si sám nemohl radiopřijímač koupit, neboť patří do II. diferenční skupiny, která má zákonem povolený nákup pouze do výše 600 Kč, tudíž by mu ani nepomohlo nechat si poslat od matky 2 000 Kč. Proto mu radiopřijímač zakoupil a daroval P. N., patřící do I. diferenční skupiny s limitem 800 Kč. To vše podle žalobce vychovatel moc dobře ví, protože sám žalobci „doporučil“ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nechat si radiopřijímač koupit a darovat od osoby v I. diferenční skupině. Žalobce dále navrhl vyslechnout odsouzeného A. N., kterému vychovatel Bc. M. vyzvedl rádio ve vězeňské kantýně a vyřídil povolení k jeho užívání ve stejný den jako žalobci.

Správní spis

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Podle stavu kont odsouzených disponoval žalobce ke dni 14. 1. 2015 částkou 20 Kč a podle výpisu z konta žalobce tento neprovedl v lednu 2015 žádný nákup, ani neobdržel žádné finanční prostředky. Z přípisu Vězeňské služby České republiky, Generálního ředitelství Praha, odboru kontroly, ze dne 4. 12. 2015, č. j. VS-6536-27/ČJ-2015-800012-STG, vyplynulo, že ředitel odboru kontroly vyhodnotil stížnost žalobce, že mu byl odebrán radiopřijímač Grundig, jako nedůvodnou. Uvedl, že nezjistil žádné pochybení Věznice Nové Sedlo, neboť technické parametry (frekvenční pásma) předmětného radiopřijímače jsou v rozporu s čl. 26 přílohy č. 2 nařízení č. 4/2011. Zakoupení takového rádia podle ředitele odboru kontroly nemělo být odsouzenému povoleno. Dále bylo zjištěno, že žalobce používal radiopřijímač Grundig zakoupený ve vězeňské prodejně Věznice Pardubice neoprávněně i s ohledem na skutečnost, že nebyl jeho vlastníkem, neboť jej neuhradil ze svého konta spravovaného vězeňskou službou, ani mu nebyl darován. Předmětný radiopřijímač uhradil ze svého konta odsouzený P. N. Závěrem přípisu ředitel odboru kontroly konstatoval, že předmětný problém bude nutno uvést do právního stavu s tím, že o vyřízení odnětí věci má být informován. Ve správním spisu je dále založena fotografie zachycující předmětný radiopřijímač včetně popisu frekvencí, které lze naladit.
8. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2015, č. j. VS 29/3/2015-19/OVT-300, žalovaná podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o výkonu trestu vyslovila, že žalobci byla zabrána věc – radiopřijímač Grundig, a to s odůvodněním, že žalobce dne 19. 2. 2015 při eskortě z Pardubic přivezl radiopřijímač, jehož technické parametry (frekvenční pásma) byly v rozporu s čl. 26 přílohy 2 nařízení č. 4/2011. Proto mu tento přístroj nebyl vydán. Dne 8. 12. 2015 obdržela Věznice Nové Sedlo šetření odboru kontroly, z něhož vyplývá, že žalobce není vlastníkem radiopřijímače, neboť jej neuhradil ze svého konta spravovaného vězeňskou službou, ani mu nebyl darován. Na základě těchto skutečností bylo rozhodnuto o zabránění věci.
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, ve které uvedl, že v žádném případě nesouhlasí s odebráním radiopřijímače, který si zakoupil ve Věznici Pardubice, tam mu byl opatřen pečeti vězeňské služby a zaevidován do VIS. Žalobce podotkl, že má dopis od vrchního státního rady brig. gen. O., generálního ředitele Vězeňské služby České republiky, který mu „vše o *legálnosti*“ potvrdil. Stížnost žalobce byla následně žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuta jako nedůvodná.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaná nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 17. 2. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 12. 2015. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl v replice ze dne 29. 4. 2016, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněnými námitkami, že předmětný radiopřijímač ve skutečnosti koupil odsouzený P. N., který jej žalobci daroval, a poté vychovatel Bc. M. na základě darování věci ve smyslu § 28 odst. 3 písm. q) zákona o výkonu trestu standardní a legální formou přepsal radiopřijímač do osobní karty žalobce. K této nové námitce i ke všem s ní souvisejícím tvrzením soud pro jejich opožděnost nepřihlížel. Soud dodává, že jde výlučně a jen k tíži žalobce, že klíčové okolnosti případu nepřednesl ve správním řízení ani v žalobě, což znamená, že žalovaná neměla povinnost na ně v napadeném rozhodnutí jakkoli reagovat a vyjadřovat se k nim nemůže ani soud. Z tohoto důvodu soud také vyhodnotil jako nadbytečné provádět k těmto novým tvrzením žalobcem navržené dokazování.
14. S ohledem na vývoj skutkových tvrzení ze strany žalobce soud dále zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v době rozhodování správního orgánu. Žalobce po celé správní řízení i v dopisu pro veřejnou ochránkyni práv, který připojil k žalobě, setrvale uváděl, že předmětný radiopřijímač zakoupil ve Věznici Pardubice, což dokládal i příslušnou účtenkou a doplňoval příběhem o tom, jak mu jeho matka poslala 2 000 Kč na nákup radiopřijímače. Poprvé až v průběhu soudního řízení (v replice ze dne 29. 4. 2016) žalobce přiznal, že mu jeho matka tuto částku neposlala, a nově tvrdil, že předmětný radiopřijímač koupil odsouzený P. N. a následně jej při dodržení požadavků zákona o výkonu trestu žalobci daroval. K těmto novým tvrzením však soud s ohledem na uvedenou koncentraci soudního řízení nemohl přihlížet.

15. Podle § 50 odst. 1 zákona o výkonu trestu platí, že „[p]okud nebylo rozhodnuto o propadnutí věci, lze rozhodnout o tom, že se taková věc zabírá, a) jestliže pachatele nelze za kázeňský přestupek stíhat nebo kázeňsky potrestat, b) jestliže mu věc nepatří, nebo c) jestliže to vyžaduje bezpečnost osob, majetku, pořádek ve věznici, případně jiný obdobný obecný zájem.“
16. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce měl dne 19. 2. 2015 při eskortě z Věznice Pardubice do Věznice Nové Sedlo v držení radiopřijímač Grundig. Žalobce nerozporoval, že tento radiopřijímač nesplňoval podmínky pro používání radiopřijímačů stanovené ve vnitřním řádu Věznice Nové Sedlo (čl. 25 odst. 2), neboť umožňoval příjem v jiných než povolených pásmech. Tuto skutečnost potvrzuje i žalobcem předložený výňatek z vnitřního řádu věznice a z manuálu předmětného radiopřijímače, stejně tak jako fotografie zachycující předmětný radiopřijímač založená ve správním spisu. Žalobce tedy nezpochybňoval nedovolené technické parametry radiopřijímače, nicméně nesouhlasil s druhým důvodem, který byl uplatněn v rozhodnutí o zabrání věci ze dne 11. 12. 2015, tj. že žalobce nebyl vlastníkem předmětného radiopřijímače.
17. Vycházejí z výše uvedených závěrů ohledně koncentrace soudního řízení a opožděnosti některých námitek a tvrzení žalobce soud konstatuje, že žalovaná byla povinna reagovat toliko na žalobcovu námitku, že předmětný radiopřijímač legálně koupil ve Věznici Pardubice. S touto námitkou se žalovaná řádně vypořádala, když konstatovala, že žalobce ke dni tvrzeného nákupu radiopřijímače (15. 1. 2015) neměl na svém kontě spravovaném vězeňskou službou dostatek prostředků k tomu, aby mohl tento radiopřijímač koupit. Výpisy založené ve správním spisu přitom jednoznačně potvrzují, že žalobce nemohl uhradit radiopřijímač ze svého konta, na kterém měl v rozhodný den zůstatek 20 Kč. Žalovaná současně poukázala na to, že žalobci nebyl předmětný radiopřijímač darován. Na tento dílčí závěr žalobce ve své stížnosti nereagoval a dokonce ani v žalobě nenamítal, že by mu předmětný radiopřijímač někdo daroval.
18. Lze tedy shrnout, že podle skutkového a právního stavu k datu vydání rozhodnutí žalovaná naprosto správně a s náležitou oporou ve skutkových zjištěních odpovídajících podkladům ve správním spisu vyslovila, že žalobce nebyl vlastníkem radiopřijímače Grundig. Bylo tedy jednoznačně prokázáno, že předmětný radiopřijímač žalobci nepatří a zároveň bylo prokázáno, že se jedná o přístroj nedovolený, když svými technickými parametry neodpovídá vnitřnímu řádu věznice. Soud proto shledal, že žalobce se držením a užíváním tohoto radiopřijímače dopustil kázeňského deliktu podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu a vzhledem k tomu, že nebyl jeho vlastníkem, žalovaná zcela oprávněně a v souladu s § 50 odst. 1 písm. b) zákona o výkonu trestu rozhodla o zabrání této věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Žalobce by si měl uvědomit, že pro projednávanou věc je podstatné výhradně to, že byly naplněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o zabránění věci a že žalovaná postupovala plně v souladu se zákonem, když předmětný radiopřijímač žalobci ihned po příjezdu odebrala a po vyjasnění situace ze strany generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky (přípis ze dne 4. 12. 2015) rozhodla o zabránění věci. V tomto ohledu nelze podle názoru soudu v postupu žalované spatřovat žádnou zaujatost v neprospěch žalobce, ani „lekci“. Naopak za zcela irrelevantní soud považuje postup Věznice Pardubice, která zjevně pochybila tím, že (nejen) žalobci užívání předmětného radiopřijímače umožnila. Toto pochybení ani skutečnost, že minimálně pět dalších radiopřijímačů užívají jiní odsouzení, ovšem nic nemění na souladu napadeného rozhodnutí se zákonem.
20. Poukazuje-li žalobce na údajné lži a fabulace ze strany žalované, soudu nezbyvá než připomenout, že to byl především žalobce, kdo neuváděl ve správním řízení pravdu ohledně pořízení předmětného radiopřijímače a v dopisu ze dne 20. 6. 2015 adresovaném veřejné ochránkyni práv dokonce lhal, že mu na nákup radiopřijímače jeho matka poslala 2 000 Kč. Lži a fabulace na straně žalované ovšem soud nezjistil. Spekulativní tvrzení žalobce, že byl za podání žaloby přesunut do podle jeho názoru horší věznice, nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se odehrálo až po jeho vydání.
21. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)